

[Steen Folke]

gang ikke af sig selv vil føre til faldende priser – det skal stødpudlageret netop modvirke – men på lidt længere sigt alligevel. Der er jo grænser for, hvor stor en produktion der kan opfanges af stødpudlageret. Det er således nok ikke noget tilfælde, at man er nået til en overenskomst netop for en vare som naturgummi, mens det i øvrigt ligger meget skralt med de råvareaftaler, som skulle følge i kølvandet på UNCTAD IVs vedtagelse af det integrerede råvareprogram.

Den fælles fond, som omsider blev vedtaget i skrabet udgave i marts 1979, har ikke endnu vist sig særlig anvendelig. Kakaoaftalen er brudt sammen, og sukeraftalens værdi begrænses af, at EF ikke vil være med. Det er altså så som så med i-landenes imødekommenhed. Men lige præcis på naturgummiområdet har man altså været imødekommende. Her må man betænke, at alternativet hertil kunne være et producentkartel, der ville stille de eksporterende u-lande langt stærkere. Tænk blot på OPEC, idet jeg dog iler med at erkende, at råolie og naturgummi ikke uden videre kan sammenlignes. Men det har nok været til importørernes fordel, at hovedeksportørerne af naturgummi er så konservativt orienterede u-lande som Indonesien, Malaysia og Thailand.

Den danske regering accepterer behovet for en ny økonomisk verdensorden, som minister Lise Østergaard har udtrykt det, da hun var ansvarlig for dette område. Men i praksis er der meget snævre grænser for, hvad man vil gøre for at komme u-landene i møde. Lad mig blot erindre om, at Danmark undlod at stemme for en resolution om det integrerede råvareprogram på UNCTAD V-konferencen, mens Sverige, Norge og Finland stemte for. Det er pinligt og ikke uden sammenhæng med det danske EF-medlemskab.

Under UNCTAD V kom det frem, at instruksen til den danske delegation i handelspolitiske spørgsmål gik ud på at følge EF. Således er også denne overenskomst om naturgummi reelt forhandlet af EF, og uanset den blandede kompetence, man er landet på, er løbet kørt for Danmarks vedkommende.

VS ønsker ikke at give tilslutning til det resultat, som EF sammen med USA og Japan er nået frem til i forhandling med u-landene. Vi vil slet ikke godkende EFs kompetence i disse sager. Men vi vil godt erkende,

at overenskomsten indebærer en vis fordel for nogle u-landsinteresser, og derfor vil vi undlade at stemme ved anden og sidste behandling af dette forslag.

### **Ib Christensen (DR):**

Uanset at kravet om en ny økonomisk verdensorden også omfatter dette krav om indførelse og fastholdelse af råvareprisstabiliserende ordninger, vil retsforbundet gå imod ratifikationen af denne overenskomst. Vi gør det, fordi følgen af disse råvareprisstabiliseringsordninger bliver overskudsproduktion og en forstyrrelse af den naturlige prisdannelse på et frit marked. Det vil ødelægge et frit marked. Det er udtryk for planøkonomi i værste EF-stil, jfr. EFs landbrugsordninger, der også omfatter prisstabiliseringsordninger, ja, faktisk bygger på garanterede priser, som jo er et afskrækkende eksempel både for landbrugsproducenterne og for en naturlig, fri markedsprisdannelse.

Den anden grund til, at vi går imod, er, at disse ordninger fastholder den fattige verden som råvareproducenter. I og med, at man har disse prisstabiliserende ordninger, bliver en nødvendig og rigtig industrialiseringsproces forsinket. Derfor har disse ordninger i virkeligheden en neokolonialistisk tendens i deres virkninger. Det er en anden selvstændig grund til at gå imod.

Men disse råvareprisstabiliseringsordninger skal også ses i forlængelse af den protektionistiske handelspolitik, hvormed både EF og andre rige handelsområder forhindrer en naturlig arbejdsdeling og fri vareudveksling mellem den rige og den fattige verden. Ved denne protektionistiske handelspolitik kombineret med disse planøkonomiske råvareprisordninger kan man fastholde en slags neokolonialisme, og det er derfor, vi mener, at den frie, vestlige verden i stedet for at gå ind i disse ordninger skulle arbejde for og gå i spidsen for øget frihandel over for den tredje verden – i stedet for at gå den modsatte vej, hvad man har gjort de senere år.

Af de nævnte grunde må vi gå imod. At ordningen også indebærer, som påpeget af tidligere ordførere, at EF får en øget kompetence på internationalt plan og anerkendes som forhandlingspartner i international organisationssammenhæng, er selvfølgelig også